

“मीठे बच्चे- तिमी अहिले पुरानो दुनियाँको गेटबाट निस्केर शान्तिधाम र सुखधाममा जाँदैछौ, बाबाले नै मुक्ति-जीवनमुक्तिको मार्ग बताउनुहुन्छ ।”

प्रश्न:- वर्तमान समयमा सबैभन्दा राम्रो कर्म कुनचाहिँ हो ?

उत्तर:- सबैभन्दा राम्रो कर्म हो मनसा, वाचा, कर्मणा अन्धाहरूको लट्ठी बन्नु । तिमी बच्चाहरूले विचार सागर मन्थन गर्नुपर्छ, यस्तो कुनचाहिँ शब्द लेखौं जुन मानिसहरूलाई घरको (मुक्तिको) र जीवनमुक्तिको मार्ग मिल्न सकोस् । मानिसहरूले सजिलै बुझून् यहाँ सुख-शान्तिको दुनियाँमा जाने मार्ग बताइन्छ ।

ओम् शान्ति । जादुगरको बत्ती सुनेका छौ ? अलाउद्दीनको बत्तीको गायन पनि छ । अलाउद्दीनको बत्ती वा जादुगरको बत्तीले के-के देखाउँछ । बैकुण्ठ, स्वर्ग, सुखधाम । बत्तीलाई प्रकाश भनिन्छ । अहिले त अँध्यारो छ । अब यो जुन प्रकाश देखाउनको लागि बच्चाहरू प्रदर्शनी मेला गर्छन्, यति खर्च गर्छन्, धेरै मेहनत गर्छन् । सोध्दछन्- बाबा यसको नाम के राखौ ? यहाँ बम्बईलाई भनिन्छ भारतको प्रवेश द्वार (गेट-वे अफ इन्डिया) । जहाज (स्टीमर) पहिला बम्बईमा आउँछन् । दिल्लीमा पनि इन्डिया गेट छ । हाम्रो यी हुन् गेट अफ मुक्ति र जीवनमुक्ति, दुई गेटहरू छन् नि । सधैं गेट दुई हुन्छन् भित्र र बाहिर (इन र आउट) । एउटाबाट आउने, अर्कोबाट जाने । यो पनि यस्तै हो । हामी नयाँ दुनियाँमा आउँछौं फेरि पुरानो दुनियाँबाट बाहिर निस्केर आफ्नो घरमा जान्छौं । तर फर्केर हामी आफैं त जान सक्दैनौं किनकि घरलाई भुलेका छौं, गाइड चाहिन्छ । त्यो पनि हामीलाई मिलेको छ, जसले मार्ग बताउनुहुन्छ । बच्चाहरूले जान्दछन्- बाबा हामीलाई मुक्ति-जीवनमुक्ति, शान्ति र सुखको मार्ग बताउनुहुन्छ । त्यसैले गेट अफ शान्तिधाम सुखधाम लेखौं । विचार सागर मन्थन गर्नुपर्ने हुन्छ । धेरै ख्याल चल्छ- मुक्ति-जीवनमुक्ति कसलाई भनिन्छ, त्यो पनि कसैलाई थाहा छैन । शान्ति र सुख त सबैले चाहन्छन् । शान्ति पनि होस् र धन दौलत पनि होस् । त्यो त हुन्छ नै सत्ययुगमा । त्यसैले नाम लेखिदेऊ- गेट अफ शान्तिधाम र सुखधाम अथवा गेट अफ प्युरिटी, पीस, प्रोस्पर्टी यो त राम्रो अक्षर हो । तीन वटै यहाँ छैन । त्यसैले यसमा फेरि सम्झाउनुपर्छ । नयाँ दुनियाँमा यो सबै थियो । नयाँ दुनियाँको स्थापना गर्नेवाला हुनुहुन्छ पतित-पावन, गड फादर । हामी अवश्य यस पुरानो दुनियाँबाट निस्केर घरमा जानुपर्छ । त्यसैले यो गेट भयो नि- प्युरिटी, पीस, प्रोस्पर्टीको । बाबालाई यो नाम राम्रो लाग्छ । अब वास्तवमा त्यसको उद्घाटन (ओपनिङ्ग) त शिवबाबाले गर्नुहुन्छ । तर हामी ब्राह्मणहरूद्वारा गराउनुहुन्छ । दुनियाँमा उद्घाटन समारोह (ओपनिङ्ग सेरोमनी) त धेरै भइरहन्छन् नि । कोही अस्पतालको गर्छन्, कोही विश्व-विद्यालयको गर्छन् । यो त एकै पटक हुन्छ र यसै समयमा नै हुन्छ यसैले विचार गरिन्छ । बच्चाहरूले लेखेका छन्- ब्रह्मा बाबा आएर उद्घाटन गर्नुहोस् । बापदादा दुवैलाई बोलाउनुपर्ने हुन्छ । बाबा भन्नुहुन्छ- तिमी बाहिर कहीं पनि जान सक्दैनौ । उद्घाटन गर्नको लागि जाऔं, विवेकले भन्दैन, नियम (कायदा) छैन । यो त कसैले पनि खोल्न सक्छन् । समाचार-पत्रमा पनि छापिनेछ- प्रजापिता ब्रह्माकुमार-कुमारीहरू । यो नाम पनि धेरै राम्रो छ नि । प्रजापिता त सबैका बाबा भए नि । उनी कोही कम हुन् र ! फेरि बाबा स्वयं समारोह गराउनुहुन्छ । गर्ने-गराउने हुनुहुन्छ नि । बुद्धिमा रहनुपर्छ हामी स्वर्गको स्थापना गरिरहेका छौं । त्यसैले कति पुरुषार्थ गरेर श्रीमत्तमा चल्नुपर्छ । वर्तमान समय मनसा-वाचा-कर्मणा मध्ये सबैभन्दा राम्रो कर्म त एउटै हो- अन्धाहरूको लट्ठी बन्नु । गायन पनि छ- हे प्रभु ! अन्धाहरूका लट्ठी । सबै अन्धा नै अन्धा छन् । त्यसैले बाबा आएर लट्ठी बन्नुहुन्छ । ज्ञानको तेस्रो नेत्र दिनुहुन्छ । जसबाट तिमी स्वर्गमा नम्वरवार पुरुषार्थ अनुसार जान्छौ । नम्वरवार त छन् नि । यो धेरै ठूलो बेहदको अस्पताल र विश्व-विद्यालय (हस्पिटल कम युनिभर्सिटी) हो । सम्झाइन्छ, आत्माहरूका बाबा परमपिता परमात्मा पतित-पावन हुनुहुन्छ । तिमीले उहाँ बाबालाई याद गर्नु भने सुखधाममा जानेछौ । यो हो नर्क, यसलाई स्वर्ग भनिदैन । स्वर्गमा छ नै एक धर्म । भारतवर्ष स्वर्ग थियो, अर्को कुनै धर्म थिएन । यो केवल याद गर्नु, यो पनि मनमनाभव हो । हामी स्वर्गमा सारा विश्वको मालिक थियौं-

यति पनि याद हुँदैन । बुद्धिमा छ, हामीलाई बाबा मिल्नुभएको छ । त्यसैले त्यो खुशी रहनुपर्छ । तर माया पनि कम छैन । यस्ता बाबाको बनेर फेरि पनि यति खुशीमा रहँदैनन् । अत्तालिँदै रहन्छन् । मायाले घडी-घडी आतेस गराउँछ । शिव बाबाको याद भुलाइदिन्छ । स्वयं पनि भन्छन् याद टिक्दैन । बाबाले ज्ञान सागरमा डुबाउनुहुन्छ, मायाले फेरि विषय सागरमा डुबाउँछ । बडो खुशीसँग अत्तालिन्छन् । बाबा भन्नुहुन्छ— शिवबाबालाई याद गर । मायाले भुलाइदिन्छ । बाबालाई याद नै गर्दैनन् । बाबालाई जान्दै जान्दैनन् । दुःख-हर्ता सुख-कर्ता त परमपिता परमात्मा हुनुहुन्छ नि । उहाँ हुनुहुन्छ नै दुःख हेर्नेवाला । उनीहरू फेरि गंगामा गएर डुबुल्की लगाउँछन् । सम्भन्छन् गंगा पतित-पावनी हो । सत्ययुगमा गंगालाई दुःख हरनी पाप कटनी भनिँदैन । साधु-सन्त आदि गएर नदीको किनारमा बस्छन् । सागरको किनारमा किन बस्दैनन् ? अहिले तिमी बच्चाहरू सागरको किनारमा बसेका छौ । धेरैभन्दा धेरै बच्चाहरू सागरको पासमा आउँछन् । फेरि सम्भन्छन्— सागरबाट निस्केका यी ठूला-साना नदीहरू पनि हुन् । ब्रह्मपुत्रा, सिन्ध, सरस्वती यी पनि नाम राखिएका छन् ।

बाबा सम्भाउनुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू, तिमीहरूले मनसा-वाचा-कर्मणा धेरै-धेरै ध्यान राख्नुपर्छ । कहिल्यै पनि तिमीहरू क्रोधमा आउनु हुँदैन । क्रोध पहिला मनमा आउँछ फेरि वाचा र कर्मणामा पनि आउँछ । यी तीन झ्यालहरू छन्, यसैले बाबा सम्भाउनुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू, धेरै नबोल, शान्तिमा बस । वाचामा आयो भने त कर्मणामा पनि आउँछ । क्रोध पहिला मनसामा आउँछ फेरि वाचा-कर्मणामा आउँछ । तीनवटै झ्यालबाट निस्कन्छ । पहिला मनसामा आउँछ । दुनियाँले त एक अर्कालाई दुःख दिइरहन्छन्, लडाईं-भगडा गरिरहन्छन् । तिमीले त कसैलाई पनि दुःख दिनु छैन । ख्याल पनि आउनु हुँदैन । शान्तिमा रहनु बडो राम्रो हो । त्यसैले बाबा आएर स्वर्ग अथवा सुख-शान्तिको गेट बताउनुहुन्छ । बच्चाहरूलाई बताउनुहुन्छ । बच्चाहरूलाई नै भन्नुहुन्छ— तिमीले पनि अरूलाई भन । सुख, शान्ति, पवित्रता हुन्छ स्वर्गमा । त्यहाँ कसरी जान सकिन्छ त्यो बुझ्नुपर्छ । यो महाभारत लडाईंले पनि गेट खोल्दछ । बाबाको विचार सागर मन्थन त चल्छ नि । के नाम राख्ने भनेर । बिहानै विचार सागर मन्थन गर्नाले मख्खन निस्कन्छ । राम्रो राय (विचार) निस्कन्छ, त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ— बिहानै उठेर बाबालाई याद गर, के नाम राख्न सकिन्छ भनेर विचार सागर मन्थन गर । विचार गर्नुपर्छ, कसैको राम्रो विचार पनि निस्कन्छ । अब तिमीहरूले सम्भन्छौ— पतितलाई पावन बनाउनु अर्थात् नर्कवासीलाई स्वर्गवासी बनाउनु । देवताहरू पावन हुन्छन्, तब त उनीहरूका अगाडि टाउको टेक्छन् । तिमी अहिले कसैलाई पनि टाउको टेक्न सक्दैनौ, नियम (कायदा) छैन । बाँकी युक्तिले चल्यो । साधुहरू आफूलाई उँच पवित्र सम्भन्छन्, अरूलाई अपवित्र नीच सम्भन्छन् । हुन त तिमी जान्दछौ— हामी सबैभन्दा उँच हौं तर कसैले हात जोड्यो भने रेस्पान्स (जबाफ) दिनुपर्छ । हरिओम् तत्सत् भन्छन् भने त्यस्तै भन्नुपर्ने हुन्छ । युक्तिले चलेनौ भने उनीहरू हातमा आउँदैनन् वा साथ दिँदैनन् । बडो युक्ति चाहिन्छ । जब मृत्यु शिरमाथि आउँछ तब सबै भगवान्को नाम लिन्छन् । आजकल मृत्यु (इतफाक) त धेरै भइरहन्छ । बिस्तारै-बिस्तारै आगो फैलिन्छ । आगो शुरू हुन्छ बेलायतबाट फेरि बिस्तारै-बिस्तारै सारा दुनियाँ जल्नेछ । अन्त्यमा तिमी बच्चाहरू नै रहन्छौ । तिम्रो आत्मा पवित्र हुन्छ अनि फेरि तिमीलाई त्यहाँ नयाँ दुनियाँ मिल्छ । दुनियाँको नयाँ नोट तिमी बच्चाहरूलाई मिल्दछ । तिमी राज्य गर्छौ । अलाउद्दीनको बत्ती प्रख्यात छ नि । नोट यस्तो गर्नाले अथाह सम्पत्ति (कारूनका खजाना) मिल्दछ । हो पनि अवश्य । तिमी जान्दछौ— शिवबाबा (अल्लाह अवलद्दीन) भट इशाराले साक्षात्कार गराउनुहुन्छ । केवल तिमी शिवबाबालाई याद गर तब सबै साक्षात्कार हुनेछ । नवधा भक्तिबाट पनि साक्षात्कार हुन्छ नि । यहाँ तिमीलाई लक्ष्य-उद्देश्यको साक्षात्कार त हुन्छ नै, फेरि तिमी बाबालाई, स्वर्गलाई धेरै याद गर्नेछौ । घरी-घरी देख्दै रहनेछौ । जो बाबाको यादमा र ज्ञानमा मस्त हुन्छन् उनै अन्त्यको सबै सिन-सिनरी (दृश्य) देख्न सक्नेछन् । ठूलो लक्ष्य छ । आफूलाई आत्मा सम्भेर बाबालाई याद गर्नु सामान्य कुरा होइन । धेरै मेहनत छ । याद नै मुख्य छ । जसरी बाबा दिव्यदृष्टि दाता हुनुहुन्छ, त्यस्तै स्वयं आफ्नो लागि दिव्य दृष्टि दाता बन्नेछन् । जसरी भक्तिमार्गमा तीव्र रूपले याद गर्छन् भने साक्षात्कार हुन्छ । आफ्नो मेहनतले मानौं दिव्यदृष्टि दाता बन्नेछौ । तिमी पनि यादको मेहनतमा रहन्छौ भने

धेरै खुशीमा रहनेछौं साक्षात्कार हुँदै रहनेछ । यो सारा दुनियाँ भुलियोस् । मनमनाभव होस् । बाँकी के चाहियो ? योगबलबाट फेरि तिमीले आफ्नो शरीर छोडिदिन्छौ । भक्तिमा पनि मेहनत हुन्छ, यसमा पनि मेहनत चाहिन्छ । मेहनतको मार्ग बाबाले धेरै फस्टक्लासको बताउनुहुन्छ । आफूलाई आत्मा सम्झनाले फेरि देहको भान नै रहँदैन, मानौं बाबा समान बन्नेछौं साक्षात्कार गर्दै रहने छौं, खुशी पनि धेरै रहन्छ । रिजल्ट सारा पछाडिको गायन गरिएको हो । आफ्नो नाम-रूपबाट पनि अलग हुनुपर्छ भने फेरि अरूको नाम-रूपलाई याद गर्नाले के हालत होला । ज्ञान त धेरै सरल छ । प्राचीन भारतको योग जुन छ, जादु त्यसमा छ । बाबाले सम्झाउनुभएको छ, ब्रह्मज्ञानी पनि यसरी शरीर छोड्छन् । हामी आत्मा हौं, परमात्मामा लीन हुनु छ । लीन कोही हुँदैनन् । हुन् ब्रह्म ज्ञानी । बाबाले देखेका छन् । बस्दा-बस्दै शरीर छोड्छन् । वायुमण्डल बडो शान्त रहन्छ, सुनसान (सन्नाटा) हुन जान्छ । सुनसान पनि उनलाई महसुस हुनेछ जो ज्ञानमार्गमा हुन्छन्, शान्तमा रहन्छन् । बाँकी कति बच्चाहरू त अहिले बच्चै छन् । घरी-घरी गिर्छन्, यसमा धेरै-धेरै गुप्त मेहनत छ । भक्तिमार्गको मेहनत प्रत्यक्ष हुन्छ । माला जप, कोठामा बसेर भक्ति गर । यहाँ त हिँडदा-डुल्दा तिमी यादमा रहन्छौ । यसले राजाई लिइरहेको छ भन्ने कसैलाई पनि थाहा हुँदैन । योगबाट नै सारा हिसाब-किताब चुक्ता गर्नु छ । ज्ञानबाट कहाँ चुक्ता हुन्छ । हिसाब-किताव चुक्ता हुन्छ यादबाट । कर्मभोग यादबाट चुक्ता हुन्छ । यो हो गुप्त । बाबा सबै कुरा गुप्त सिकाउनुहुन्छ । अच्छा ।

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको यादप्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सारः-

- १) मनसा-वाचा-कर्मणा कहिल्यै पनि क्रोध गर्नु छैन । यी तीन झ्यालको धेरै ध्यान राख्नु छ । वाचा अधिक चलाउनु छैन । एक-अर्कालाई दुःख दिनु छैन ।
- २) ज्ञान र योगमा मस्त रहेर अन्तिम सिन-सिनरी देख्नु छ । आफ्नो वा अरूको नाम-रूपलाई भुलेर म आत्मा हुँ, यस स्मृतिबाट देह भानलाई समाप्त गर्नु छ ।

वरदानः- अलबेलापनको निद्रालाई त्याग गर्ने निद्राजित, चक्रवर्ती भव

साक्षात्कारमूर्त बनेर भक्तहरूलाई साक्षात्कार गराउनको लागि अथवा चक्रवर्ती बन्नको लागि निद्राजित बन । जब विनाशकाल भुल्छौ, तब अलबेलापनको निद्रा आउँछ । भक्तहरूको पुकार सुन, दुःखी आत्माहरूको दुःखको पुकार सुन, प्यासी आत्माहरूको प्रार्थनाको आवाज सुन तब कहिल्यै पनि अलबेलापनको निद्रा आउँदैन । त्यसैले अब सधैं जागती ज्योति बनेर अलबेलापनको निद्रालाई त्यागेर साक्षात्कारमूर्त बन ।

स्लोगनः- तन-मन-धन, मन-वाणी-कर्म कुनै पनि प्रकारले बाबाको कर्तव्यमा सहयोगी बन, तब सहजयोगी बन्नेछौ ।